

Ajan virta on väkevä

Kirjoittanut Hilikka Nikkonen

Voi sie poikani poloinen,
ajan uuden aikalainen.
Miulla on huoli hartioilla,
pelko jäytävi sisintä,
ahdistus on rinnassani,
katsella eloa siunkin,
kohdussani kantamani,
lihastani lähtenehen.

Kun jo aika ahdistaaapi,
aina kiire kintereillä,
paine piiskana perässä.

Ajan virta on väkevä,
pysytkö pinnalla, perässä?
Ettet murru huolinesi,
tähän hurjahan menohon,
kaiken uuden haalintahan.

Polvi kolmas kun kohosi,
siemenestäsi sikisi,
isäksi ehditkö ikinä,
pojillesi pienoislle,
uusille uroonaluille?

Kun jo kohta huomaisitkin,
mikä on mahti maailmassa.
Asetettu väärät arvot,
pantu suitset suurenlaiset,
viritetty ahneet ansat,
uraputket uudenlaiset.

Jyllää voimat markkinoiden,
mukahansa tempaavatkin,
ihmisraukan puolehensa.
On mammonan alttarille
uhrattuna mielenrauha.
Ihminen on unhoitettu,
kun on tärkein muuttumassa:
aika arvokas rahaksi.

Sen jos soisit lapsillesi,
ajan heille anteleisit,
opettaisit ymmärrystä,
mikä tärkeintä on täällä.
Se on rauha syömmessämme,

Ajan virta on väkevä

Kirjoittanut Hilikka Nikkonen

sopu ihmisten elellä,
kaikenlaisten, kaikkialla,
tavallansa taivallella,
mikä kullekin parasta,
kun on meijät tänne luotu.

Sen jos taitaisit sanoa,
viisahasti virkkoella,
joskus vielä huomaisitkin
toimineesi tuottavasti.